

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek

Poslovni broj: P-1504/2025-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku, po sutkinji toga suda Heleni Topić Vuković, u pravnoj stvari tužitelja Domagoja Mihaljevića iz Erduta, Žrtava Domovinskog rata 5, OIB: 19131940719, zastupanog po punomoćniku Dini Vukušiću, odvjetniku u Osijek, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, zastupanog po punomoćniku Jurici Barbariću, odvjetniku u Vinkovcima, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 13. travnja 2026., u nazočnosti punomoćnika tužitelja i tužitelja, te uz javnu objavu presude, 8. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez učinka odredba čl. 8. Ugovora o nenamjenskom kreditu zaposlenicima Hrvatske pošte d.d. broj: 9916327184 sklopljen 06.05.2016. godine između tužitelja Domagoja Mihaljevića kao Korisnika kredita i tuženika Hrvatske poštanske banke d.d., a koja glasi: „Za obradu kreditnog zahtjeva Banka obračunava i naplaćuje naknadu u visini 0,55% (nula cijela pedeset pet posto) od iznosa odobrenog kredita sukladno Uvjetima.

II. Nalaže se tuženiku Hrvatskoj poštanskoj banci d.d., OIB 87939104217, Jurišićeva ulica 4, Zagreb, da tužitelju Domagoju Mihaljeviću, OIB 19131940719, Žrtava Domovinskog rata 5, Erdut, isplati iznos od 102,20 EUR-a (stodvæaura-dvadesetcenti) na ime naplaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva s pripadajućim zateznim kamatama koje teku od 9. svibnja 2016. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024.

do isplate po stopi koja se određuje sa svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, sve u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Hrvatskoj poštanskoj banci d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, da tužitelju Domagoju Mihaljeviću iz Erduta, Žrtava Domovinskog rata 5, OIB: 19131940719 plati trošak postupka u iznosu od 194,14 EUR-a (stodevedesetčetirieuira-četnaestcenti) sa zateznim kamatama koje teku od 8. svibnja 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje sa svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, sve u roku 15 dana.

IV. Odbija se kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu troška postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj je u tužbi naveo da je 06. svibnja 2016. sa tuženikom sklopio Ugovor o nenamjenskom kreditu zaposlenicima Hrvatske pošte d.d. broj: 9916327184 na iznos od 140.000,00 kn. Nadalje, naveo je da mu je 9. svibnja 2016. s osnova čl. 8. Ugovora o kreditu naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u visini 0,55 % od iznosa odobrenog kredita, odnosno u iznosu 770,00 kn/102,20 EUR-a. Sukladno čl. 49. ZZP/15 koji je bio na snazi u trenutku sklapanja ugovora, naveo je da takvu ugovornu odredbu smatra nepoštenom i ništetnom iz razloga što je odredba potpuno nejasna i općenita, ne ukazuje na što se odnosi, jer nije imao mogućnost pregovarati s tuženikom o pojedinačnoj odredbi Ugovora kojeg je tuženik unaprijed pripremio - tužitelj nije imao utjecaj na sadržaj ugovora - odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a ugovorena je suprotno načelu savjesnosti i poštenja, ističući da je sukladno čl. 55. ZZP/15 nepoštena ugovorna odredba i ništetna, a koji je stav zauzeo i Vrhovni sud RH u presudi poslovni broj Rev-673/2023-2, kao i Sud Europske Unije u svojim presudama broj C-84/19 i C-224/19. Dakle, naveo je, kreditor svoje troškove obrade kredita namiruje kroz ugovorne kamate koje je ugovorio s njim i to je jedina realna cijena i činidba ovih ugovornih odnosa, dok ovi troškovi predstavljaju samo dodatan namet njemu, kao potrošaču, oko kojeg nije mogao pregovarati, niti na isti utjecati, što za posljedicu ima neravnotežu među strankama, a na njegovu štetu. Slijedom navedenog tužitelj je predložio sudu da donese presudu kojom će usvojiti tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Potraživao je i naknadu troškova postupka.

1.1. U podnesku od 31. prosinca 2025., tužitelj je naveo da je neosnovan tuženikov prigovor zastare, dok je u odnosu na prigovor pogrešno naznačene vrijednosti spora naveo da je prilikom podnošenja tužbe postavio dva tužbena zahtjeva - prvi deklaratorni kojim traži utvrđenje ništetnosti i bez učinka dio odredbe čl. 8. Ugovora te drugi kondemnatorni kojim traži isplatu naplaćene administrativne naknade, odnosno da je postavio dva glavna tužbena zahtjeva, navodeći da je deklaratorni tužbeni zahtjev

neprocjenjiv pa se sukladno Zakonu u sudskim pristojbama VPS uzima u vrijednosti 1.327,22 EUR-a, dok je kondemnatorni tužbeni zahtjev postavljen u vrijednosti 102,20 EUR-a, pa sveukupni VPS iznosi 1.429,42 EUR-a, dodajući da temeljem čl. 37. st. 1. ZPP-a ako jedna tužba protiv istog tuženika obuhvaća više zahtjeva koji se temelje na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi, vrijednost predmeta spora se određuje prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva. Nadalje, naveo je da nigdje u Ugovoru o kreditu nema naznake s osnova čega je naplaćena naknada, odnosno što ona predstavlja i u čemu se sastoji, što ukazuje na netransparentnost tuženika. Isto tako, naveo je, tuženik je dužan dokazati da se o jednokratnoj naknadi pregovaralo, a što je do sada propustio učiniti. U odnosu na prigovor tuženika da ne postoji znatna neravnoteža između ugovornih strana, naveo je da je neravnoteža znatna već kad je dovoljno ozbiljno oštećen pravni položaj potrošača ili su njegova prava smanjena, da je stajališta da je ugovorena naknada prouzrokovala znatnu neravnotežu zbog toga što se radi o tipskom ugovoru, što mu je ugovor prezentiran po principu "uzmi ili ostavi" i jer nije bilo pregovaranja, a naknada nije obrazložena te je proizvoljan iznos tuženika koji predstavlja fiktivan trošak na koji nipošto ne bi pristao da se o njoj pregovaralo (nedostatak dobre vjere), dodajući da je ponašanjem tuženika, postavljen u položaj koji je nepovoljniji od onog kojeg propisuju domaći pozitivni propisi. Nadalje, s obzirom da se o spornoj odredbi nije pregovaralo te da odredba uzrokuje znatnu neravnotežu između ugovornih strana, istaknuo je da odredba ne prolazi test poštenosti.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je istaknuo prigovor zastare predmetnog potraživanja s osnova stjecanja bez osnove sukladno ZOO-a, navodeći da prema čl. 215. st. 1. ZOO-a, zastara počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano, te da prema tome zastara počinje teći prvoga dana dospelosti tražbine. Nadalje, naveo je da čl. 1111. st. 1. istog Zakona propisuje da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Prema navedenom, naveo je, dospelost stečenog bez osnove nastupa već u trenutku kada dođe do stjecanja, te je od tog trenutka stjecatelj dužan vratiti ono što je stekao, a osiromašeni ima pravo zahtijevati vraćanje onoga što je stjecatelj stekao. Istaknuo je i da je zastarni rok u vezi navedenog opći zastarni rok od 5 godina od dana stjecanja, a s obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 30. listopada 2025., protekao je rok od pet godina od dana kad je tuženik stekao uplatu predmetnog iznosa naknade od strane tužitelja. Nadalje, tuženik je prigovarao i načinu na koji je tužitelj odredio vrijednost predmeta spora u ovoj tužbi, navodeći da tužitelj u svojoj tužbi zahtijeva isplatu iznosa od 102,20 EUR-a, dok kao vrijednost predmeta spora neosnovano označava iznos od 1.429,42 EUR-a, te iako tužitelj ističe deklaratorne i kondemnatorne zahtjeve, iznos vrijednosti predmeta spora mora odgovarati samo kondemnatomnom dijelu tužbenog zahtjeva koji se odnosi na isplatu iznosa, pri tome predlažući da u nastavku postupka tužitelj pravilno naznači vrijednost predmeta spora sukladno prigovorima. Isto tako, naveo je da se protivi samo osnovi, a ne i visini postavljenog tužbenog zahtjeva jer ista proizlazi iz dostavljene dokumentacije. Nadalje, tuženik je naveo da bi se određena ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom, kumulativno moraju biti ispunjeni uvjeti da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva, da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Istaknuo je da čl. 8. Ugovora o kreditu jasno propisuje da se tužitelj

obvezuje platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, pri čemu je iznos naknade za odobrenje kredita jasno i razumljivo izražen u postotku od 0,55%, dakle, naveo je, odredba u Ugovoru je jasno postavljena i smještena na vidljivo mjesto, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama koji bi bili napisani manjim slovima ili uključene u fusnotu. Da je odredba o naknadi za obradu i administraciju kredita jasna i uočljiva, naveo je, nije i ne može biti dvojbeno, budući da je ista sastavni dio Ugovora i u njemu je izričito navedena. Nadalje, naveo je da je postojanje i naplaćivanje naknade za obradu i administraciju kredita u vrijeme sklapanja Ugovora bila uvriježena u praksi banaka te je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan pregovarati oko plaćanje spomenute naknade. Također, istaknuo je, tužitelj nije potkrijepio niti jednim dokazom tvrdnju da se o spornoj odredbi ugovora nije pojedinačno pregovaralo, niti pokušao dokazati da se radilo o formularnom ili tipskom ugovoru na čiji sadržaj tužitelj nije imao utjecaja. Tuženik je naveo i da je Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ, čiji tekst je inkorporiran Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo, odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepošteno ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Dakle, naveo je, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Isto tako, naveo je, potrebno je istaknuti odredbu članka 83. Zakona o zaštiti potrošača, koja propisuje da će sud prilikom ocjene poštenosti određene ugovorne odredbe uzeti u obzir prirodu robe ili usluge koja je predmet ugovora, sve okolnosti koje su prethodile i koje su pratila sklapanje ugovora, druge ugovorne odredbe te, ukoliko postoji, drugi ugovor koji se odnosi na ugovor koji se ocjenjuje i koji predstavlja glavni ugovor. Prema tome, naveo je, u ovom konkretnom slučaju nužno je razmotriti informacije koje su tužitelju kao potrošaču bile dostavljene, kao i okolnosti koje su postojale prije i tijekom sklapanja ovog ugovora o kreditu, ističući da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknada za obradu i osiguranje kredita. Nadalje, naveo je da nema nikakvog zakonskog uporišta u tada primjenjivim propisima, a niti uporišta u sudskoj praksi, da je nedopuštena ugovorna odredba prema kojoj ima pravo na naknadu za obradu ugovora o kreditu. Isto tako, naveo je, iz samog sadržaja Ugovora o kreditu jasno se može zaključiti da se ne radi o prikrivenim odredbama, već o izričitim, jasno vidljivim i konkretno (u postotku) definiranim uvjetima. Nadalje, naveo je i da je tužitelj, nakon što je pročitao ugovor i upoznao se s njegovim uvjetima, imao potpunu mogućnost odlučiti hoće li sklopiti ugovor ili od njega odustati. Što se tiče visine tužbenog zahtjeva, tuženik je naveo da tužitelj nije dokazao osnovu svog tužbenog zahtjeva, te stoga nije opravdano ulaziti u raspravu o visini istog. Slijedom navedenog, tuženik je predložio sudu da donese presudu kojom će odbiti tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja te je potraživao naknadu troškova postupka.

2.1. U podnesku od 13. travnja 2026., tuženik je naveo da u cijelosti ostaje kod danog odgovora na tužbu, svih navoda, dokaznih prijedloga i prigovora iznesenih u odgovoru na tužbu, ističući da nije sporna visina tužbenog zahtjeva nego osnova.

3. Radi utvrđenja spornih činjenica sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u cjelokupan spis i svu priliježuću dokumentaciju te je pročitao Ugovor o nenamjenskom

kreditu zaposlenicima Hrvatske Pošte d.d. broj: 9916327184 (list spisa 6-8), Potvrdu banke (list spisa 9), te je saslušao tužitelja.

3.1. Sud nije proveo dokaz provođenjem financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem, iz razloga što je tužitelj na raspravi održanoj 13. travnja 2026. odustao od tog dokaznog prijedloga, budući da tuženik nije osporavao visinu tužbenog zahtjeva.

4. Nadalje, sud je rješenjem na ročištu održanom 13. travnja 2026. odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 102,20 EUR-a, a sukladno čl. 40. st. 3. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 28/13., 89/14., 70/19., 80/22. i 114/22., u nastavku: ZPP). Naime, ovaj sud smatra da je tužitelj suviše visoko odredio predmet spora, te ga ovaj sud odredio u visini kondemnatornog zahtjeva odnosno u iznosu od 102,20 EUR-a. Naime, deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu/isplatu ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se vrijednost predmeta spora računa prema vrijednosti zahtjeva za činidbu/isplatu (odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revr 774/05-2 od 13. prosinca 2005., odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revr 475/08-2 od 27. listopada 2008.). Dakle, kako je u ovoj pravnoj stvari deklaratorni zahtjev iz točke I. tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti istaknut samo u svrhu utvrđivanja osnovanosti zahtjeva za povrat isplaćene naknade za obradu kredita, to se dio deklaratornog zahtjeva ne uzima u obzir prilikom utvrđivanja vrijednosti predmeta spora, koja je u ovoj pravnoj stvari u visini zahtjeva za isplatu

5. Tužbeni zahtjev je osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev tužitelja protiv tuženika radi isplate iznosa od 102,20 EUR-a zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 9. svibnja 2016., a koji iznos je tužitelj isplatio tuženiku temeljem ništetne ugovorne odredbe čl. 8. Ugovora o nenamjenskom kreditu zaposlenicima Hrvatske pošte d.d. broj: 9916327184, te je predmet spora i zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnom ugovorne odredbe čl. 8. Ugovora o kreditu.

7. Među parničnim strankama nije sporna visina tužbenog zahtjeva, kao i to da su tužitelj i tuženik sklopili 6. svibnja 2016. Ugovor o nenamjenskom kreditu zaposlenicima Hrvatske pošte d.d. broj: 9916327184.

8. Među parničnim strankama je sporna osnova tužbenog zahtjeva te je li potraživanje tužitelja u zastari.

9. Iz Ugovora o nenamjenskom kreditu zaposlenicima Hrvatske Pošte d.d. broj: 9916327184 (list spisa 6-8) proizlazi da su ga 6. svibnja 2016. sklopili tužitelj i tuženik na iznos od 140.000,00 kn s rokom otplate 120 mjeseci. U čl. 8. Ugovora ugovorena je naknada za obradu kreditnog zahtjeva koju Banka obračunava i naplaćuje u visini 0,55% od iznosa odobrenog kredita sukladnog Uvjetima.

10. Iz Potvrde banke od 20. listopada 2025. (list spisa 9) proizlazi da je prilikom isplate kredita naplaćena administrativna naknada za obradu kredita 9. svibnja 2016. u iznosu od 770,00 kn, dok naknada za zatvaranje kredita nije naplaćena.

11. Iz iskaza tužitelja proizlazi da se sjeća da je došao u banku zatražiti kredit. Ugovor o kreditu je bio napisan i dali su mu ga samo na potpis. Prilikom potpisivanja je djelomično pročitao ugovor. Djelatnik banke mu nije ništa objašnjavao, niti jednu odredbu Ugovora o kreditu niti odredbu o ulaznoj naknadi. Nije znao niti da će platiti tu naknadu, ali nije mu to niti rečeno. Nije tražio pojašnjenja, a djelatnik banke mu nije rekao niti da može pregovarati, a nije niti pokušao pregovarati jer nije znao može li to. U trenutku sklapanja Ugovora o kreditu nije znao niti da će platiti naknadu za obradu kredita niti iznos naknade, niti zašto bi istu platio niti koja je svrha plaćanja naknade. Namjena kredita je bila renoviranja stambenog prostora i kupnje automobila. Renovacija stambenog prostora i kupnja automobila je bila za osobne potrebe. Nije u to vrijeme, kao ni sada imao OPG, obrt niti pravnu osobu u svom vlasništvu. Ne sjeća se je li ugovor solemnizirao ili ovjerio kod javnog bilježnika. Djelatnik banke mu nije ništa razjasnio u vezi odredbi predmetnog Ugovora o kreditu. Nije mogao utjecati na sadržaj Ugovora ni na koji način.

11.1. Iskaz tužitelja sud je ocijenio vjerodostojnim jer je uvjerljiv, logičan i bez proturječnosti .

12. Ocjenom navedenih dokaza, ovaj sud je utvrdio da tužitelj nije bio informiran na što se konkretno ta naknada odnosi, isti o naknadi nije mogao pregovarati, a osim toga nije bio niti informiran o krajnjoj svrsi navedene naknade i o kojim se stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi, niti je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja navedene naknade. Navedena odredba o naknadi za obradu kredita nije bila jasna, razumljiva i lako uočljiva, jer nije sadržavala parametre za određivanje njezine visine. U vezi s navedenim potrebno je reći da je ovaj sud prihvatio iskaz tužitelja da je Ugovor bio unaprijed sastavljen i da je u njemu bila određena naknada o kojoj se nije moglo pregovarati, odnosno da mu nije ponuđeno da pregovara. Tuženik je trebao tužitelju obrazložiti koja je svrha i što čini naknada, te mu dati parametre za izračun, te se na taj način uvjeriti da bi tužitelj pristalo na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora.

13. Odredbom članka 49. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 41/2014., 110/2015., 14/2019., 19/2022. , u nastavku: ZPP) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca te je sukladno odredbi čl. 55. st. 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništeta.

14. Prema odredbi čl. 52. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Inače ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako

bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Ovaj sud je utvrdio da, tužitelju nije obrazloženo koje stvarne troškove plaća plaćanjem navedene naknade. Nadalje, ovaj sud je utvrdio da tužitelj nije obaviješten o tome što čini naknadu za obradu kredita, pa tužitelj nije mogao shvatiti posljedice navedene ugovorne odredbe. Isto tako, tužitelj nije mogao shvatiti svrhu plaćanja navedene odredbe, pa je stoga navedena odredba za tužitelja bila nerazumljiva jer o istoj nije bio obaviješten pa nije mogao znati koja bi posljedica bila njegovo prihvaćanje ili neprihvatanje takve odredbe, odnosno kako bi isto utjecalo na njegovu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti).

15. Nadalje, iz iskaza tužitelja proizlazi da je ima status potrošača jer je predmetni ugovor o kreditu sklopio kao fizička osoba, a radi renoviranja stambenog prostora i kupnje automobila za osobne potrebe. Slijedom navedenog, a budući da tuženica, na kojoj je kao kreditoru teret dokazivanja činjenice da tužitelj nema svojstvo potrošača, nije niti dokazala, a niti je učinila vjerojatnim da bi namjena kredita bila korištena u svrhe namijenjene zanimanju ili poslovnoj/poduzetničkoj djelatnosti tužitelja u smislu odredaba ZZP-a, pa je stoga utvrđeno da je tužitelj u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, koji je sklopio kao fizička osoba bio potrošač.

16. Isto tako, na tuženiku je teret dokaza da je se s tužiteljem pojedinačno pregovaralo naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Međutim, tijekom ovoga postupka tuženik to nije dokazao. Osim toga, iz iskaza tužitelja proizlazi da nije progovarao o navedenoj odredbi o naknadi za obradu kredita, a nije mu niti ponuđena mogućnost da pregovara.

17. Nadalje, s obzirom na to da se u konkretnom slučaju radilo o tipskom ugovoru o kreditu, da se o spornoj odredbi nije pregovaralo može se zaključiti da tuženik nije vodio računa o zakonitim interesima potrošača, odnosno tuženik nije pregovarao s tužiteljem o spornoj odredbi kako bi se uvjerio da bi tužitelj pristao na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora, stoga, ovaj sud zaključuje da je tuženik prilikom ugovaranja sporne odredbe postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja.

18. Isto tako, budući da iz iskaza tužitelja proizlazi da tužitelj nije mogao niti pregovarati o istoj (jer mu nije niti rečeno da može pregovarati), ovaj sud zaključuje da bi tužitelj neprihvatanjem navedene odredbe, bio ograničen u ostvarenju svoga prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), odnosno tužitelj nije obaviješten da bez predmetne naknade za obradu kredita nije bilo moguće sklopiti ugovor, pa je predmetnom spornom odredbom ugovora o kreditu prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača.

19. Nadalje, sukladno odredbi čl. 51. ZZP-a ovaj sud je uzeo u obzir i sve okolnosti prije i prilikom sklapanja samog ugovora o kreditu. Okolnosti nastale nakon sklapanja Ugovora, koje su opće poznate upućuju na propust tuženika u postupanju u dobroj vjeri.

20. Dakle, s obzirom na to da je potrošač bio ograničen uvjetima iz ponude banke, može se zaključiti da tuženik nije postupalo u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za

obradu kredita ni oko njenog ne/prihvaćanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Osim toga, budući da tužitelja djelatnik banke nije informirao da je dužan platiti navedenu naknadu, tužitelj nije mogao znati koje stvarne troškove plaća plaćanjem navedene naknade. Nadalje, ovaj sud je utvrdio da tužitelj nije obaviješten što čini naknadu za obradu kredita, pa tužitelj nije mogao shvatiti posljedice navedene ugovorne odredbe. Isto tako, tužitelj nije mogao shvatiti svrhu plaćanja navedene odredbe niti ekonomske posljedice za sebe, pa stoga je navedena odredba za tužitelja bila nerazumljiva jer o istoj nije bio obaviješten pa nije mogao znati koja bi posljedica bila njegovo prihvaćanje ili neprihvaćanje takve odredbe, odnosno kako bi isto utjecalo na njegovu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti).

20.1. Slijedom svega navedenoga, ovaj sud je utvrdio da je navedena odredba čl. 8. Ugovora o kreditu od 6. svibnja 2018. a koja glasi : "Za obradu kreditnog zahtjeva Banka obračunava i naplaćuje naknadu u visini 0,55% (nula cijela pedeset pet posto) od iznosa odobrenog kredita sukladno Uvjetima." Sukladno čl. 49. ZZP-a nepoštena te sukladno čl. 55. st.1. ZZP-a ništetna, pa je stoga odlučeno kao pod toč. I. izreke.

21. Budući da je navedena odredba čl. 8. predmetnog ugovora o kreditu ništetna ta se odredba među strankama ne može primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorne odredbe. Odnosno, sukladno čl. 323. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21. i 114/22., u nastavku: ZOO) tuženik je dužan tužitelju vratiti ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Dakle, tužitelj ima pravo na isplatu naknade za obradu kredita, pri čemu je između stranaka nesporno da je naknada za obradu kredita naplaćena 9. svibnja 2016. u iznosu od 770,00 kn/102,20 EUR-a.

22. Na iznos od 102,20 EUR-a tužitelju pripadaju zatezne kamate sukladno čl. 1115. ZOO-a od dana stjecanja (naplate naknade), jer je tuženik bio nepošten pa je obavezan platiti zatezne kamate od dana stjecanja. Tuženik je nepošten jer je povrijedio interese i prava potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristilo nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu kredita o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, koja je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, pa je nepoštena i time ništetna. Naknada je naplaćena 4. svibnja 2016. u iznosu od 770,00 kn/102,20 EUR-a, a što je nesporno među strankama, pa su zatezne kamate dosuđene u skladu s postavljenim zahtjevom. Visina stope zakonske zatezne kamate dosuđena je sukladno čl. 29. st. 2. ZOO-a, pa je stoga odlučeno kao pod toč. II. izreke.

23. Nije osnovan tuženikov prigovor zastare. Naime, odredbom čl. 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti predmetne odredbe. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te da je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj Su-IV-47/2020 prema kojoj zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. st. 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili a drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.

24. Tužitelj je u cijelosti uspio u sporu pa mu pripada naknada troška postupka sukladno čl. 154. st. 1. ZPP-a u vezi čl. 155. st. 1. ZPP-a. Tužitelju je priznat trošak sukladno vrijednosti predmeta spora određenoj na ročištu održanom 13. travnja 2026., odnosno vrijednost predmeta spora određena je sukladno visini kondemnatornog tužbenog zahtjeva i to u iznosu od 102,20 EUR-a (a kako je to prethodno obrazloženo u toč. 4. obrazloženja ove presude). Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 50,00 EUR-a sukladno Tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23., u nastavku: Tarifa), trošak zastupanja na ročištu 13. travnja 2023. u iznosu od 50,00 EUR-a sukladno Tbr. 9. toč. 1. Tarife, trošak sastava podneska od 31. prosinca 2025. u iznosu od 50,00 EUR-a, što ukupno iznosi 150,00 EUR-a, uvećano za 25% PDV-a što iznosi 187,50 EUR-a. Navedenom trošku pridodan je trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 6,64 EUR-a, a što sveukupno iznosi 194,14 EUR-a sa zateznim kamatama koje teku od 8. svibnja 2026. pa do isplate sukladno čl. 29. st. 1. 2. ZOO-a u vezi čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj 112/12., 25/13., 94/14., 55/16., 73/17. i 131/20. i 114/22., u nastavku: OZ). Stoga je odlučeno kao pod toč. III. izreke.

24.1. Tužitelju sud nije priznao naknadu troška sudske pristojbe na presudu jer ista u vrijeme odlučivanja nije dospjela, pa nije bila niti plaćena.

25. Budući da je tuženik u cijelosti izgubio u sporu, odbijen je kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadom troška, pa je stoga odlučeno kao pod toč. IV. izreke.

Osijek, 8. svibnja 2025.

Sutkinja
Helena Topić Vuković

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se predaje putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

DOSTAVITI:

1. Pun. tužitelja
2. Pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30887-ba269**

Kontrolni broj: **08633-ee4ff-cd63c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.